

Verassende Warmte

Piet Goossens

© 2026 Piet Goossens / Uitgeverij U2pi

Titel: Verassende Warmte

Auteur: Piet Goossens

Uitgeverij U2pi BV, Den Haag, www.uitgeveriju2pi.nl

Druk: Jouwboekdrukkerij.nl

ISBN: 978 94 9343 770 8

NUR: 300

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt voor het trainen van kunstmatige intelligentie.

Voorwoord

Deze bundel is samengesteld uit een reeks verhalen die ik in de afgelopen 20 jaar heb geschreven. Toen ik ze naast elkaar legde om ze te bundelen, werd duidelijk dat ze qua schrijfstijl behoorlijk verschilden. Mijn schrijfstijl is in de afgelopen 20 jaar veranderd. Met name de oude verhalen moesten behoorlijk bewerkt worden om aan te kunnen sluiten bij de andere verhalen. Er zijn nog steeds verschillen hoor, maar dat mag, sterker nog, dat moet.

Een aantal verhalen spelen zich in het Verenigd Koninkrijk af. Dat is geen toeval. Ik heb daar een deel van mijn leven doorgebracht. Een van de verhalen is daarom in het Engels geschreven. Hoewel Engels voor een beginner eenvoudiger te leren is dan menig andere taal, is het toch een hele rijke taal, vooral als je emotie wilt verwoorden.

De twee rode draden die door dit boek lopen zijn warme menselijkheid gecombineerd met een leuke twist. Die verrassing komt vaak tegen het eind, maar soms ook midden in het verhaal. De liefde die beschreven wordt, is veelzijdig. Variërend van romantische liefde tot de prille vriendschap tussen twee mensen die elkaar nauwelijks kennen. De diverse verhalen hebben voldoende verschillen en overeenkomsten om een mooie bundel te vormen.

Het verhaal Senergie is gebaseerd op de figuur van Cis Verdonk uit het gelijknamige liedje van Gerard van Maasakkers.

Piet

Inhoud

Voorwoord	5
Lac de Serre-Ponçon	8
Synergie	14
Marcha	44
The ghost of Rothwell House Hotel	72
Terug	80
De reis	112
Just a story	128
Anna	141
Time lapse	153
Hein	224

Lac de Serre-Ponçon

Jasper vond de camping verschrikkelijk, hoewel hij hem samen met zijn vrouw Marijke had uitgezocht. Ze hadden een camping gekozen met veel vertier voor hun twee tienerzoons. Er was een speeltuin, een zwembad met superglijbaan en een disco. En je kon een bootje huren om het meer mee op te gaan. Jasper had er veel plezier in om zijn kids een leuke vakantie te geven. Hij regelde uitstapjes waarbij het wel van belang was dat Marijke ook een beetje aan haar trekken kwam.

Er werd meestal op de camping gekookt, want uit eten gaan was wel leuk, maar het budget stond dit niet iedere dag toe. Koken deden Marijke en Jasper om beurten en de ander deed dan de afwas samen met een van de jongens. En zo togen Jasper en Teun met een teil vol borden, pannen, schaaltes en bestek richting het sanitairgebouw. Jasper droeg de teil en Teun het gereedschap zoals afwaskwastje, afwasmiddel en vaatdoek. Aan de zijkant van het gebouwtje waren nog twee gootstenen vrij en de twee mannen gingen aan de slag.

Chantal stuurde de grote Volvo S80 met caravan om de rotonde heen. Haar man had het grootste deel van de dag gereden en Chantal had nu het stuur overgenomen. “Je had hier rechtsaf gemoeten”, zei Harry. En dus maar een extra rondje rotonde. Isabella zat achter in de auto te grinniken. Wacht maar, over twee jaar mocht ze ook autorijden. Even later kwamen ze op ‘Camping Lac de Serre-Ponçon’ aan.

Vanaf hier mocht Harry het weer doen. Die manoeuvreerde de caravan met het grootste gemak op zijn plaats en stelde de pootjes af. Het grote feest dat vakantie heet, kon beginnen. “Wat zullen we met eten doen?”

“We hebben vanmiddag al een McDonald gehad, dus een boterham lijkt me nu wel genoeg.” Toen het brood zo’n beetje op was, ging Chantal even de caravan in om wat koffie bij te halen en toen ze terugkwam, was Isabella al verdwenen. “Die is de camping al aan het verkennen, waarschijnlijk op zoek naar jongens,” wist Harry. “Dan ga ik maar even de vaat doen en ik denk dat ze dan ook wel geen tijd zal hebben om Fenna uit te laten.”

Bij het sanitairgebouw was het druk. Alle gootstenen waren bezet. Maar een aardige man zei tegen een jongen naast hem: “Teun, schuif die borden maar hierheen, dan kan die mevrouw ertussen.” En zo kon Chantal inschuiven. “Dank je”, zei ze en ze keek eens naar de man naast haar. Hij was niet echt knap te noemen, maar hij had wel een heel vriendelijk gezicht.

Jasper keek eens naar de vrouw die naast hem was komen staan. Ze zag er wel sexy uit. Mooie borsten, niet echt groot, maar groot genoeg om haar t-shirt vorm te geven, en haar kontje zat strak in haar spijkerbroek. Maar eigenlijk was ze niet zo zijn type. Vast niet zo lief als Marijke. Hij begon zo’n typisch campingafwasgesprek.

“Het was weer een mooie dag vandaag, hè?”

“We zijn pas net aangekomen en tot aan Lyon hebben we alleen maar miezer gehad.”

Het gesprek ging door over allerlei onbenulligheden en het was best gezellig. De twee gingen zo in hun gesprek op dat Teun een beetje het gevoel kreeg dat hij erbij stond en ernaar stond te kijken.

“Pap, jij redt het verder wel hè?” Jasper reageerde niet. Hij bleef maar doorwauwelen met deze vrouw, ook toen hij eigenlijk al klaar was met zijn afwas. Ze was niet alleen mooi, maar had ook een lieve stem en ze had uitstraling. Toen hij even later met zijn teiltje vol met spullen richting de camper ging, liep hij wat wazig om zich heen te kijken.

Marijke had de koffie klaar en terwijl ze samen van een bakkie zaten te genieten, moest hij steeds denken aan die mooie vrouw die hij tijdens de afwas had ontmoet. Hij wilde haar uit zijn hoofd zetten en dus ging hij Joep, hun labrador, uitlaten. Die stond meteen kwispelend op om mee te gaan.

“Dat duurde lang”, zei Harry quasi-plagend toen Chantal terug was.

“Het was druk.” In het langslopen gaf ze Harrie een dikke zoen.

“Waar heb ik dat aan te danken?”

“Oh, maak je maar niks wijs, hoor.”

Chantal pakte nog wat spulletjes uit en gaf die een plaatsje binnen of buiten de caravan. Ze vroeg zich af waar die vrien-

delijke man ergens op de camping zou staan. Nou ja, misschien zou ze hem nog wel een keer zien.

Het was tijd om Fenna uit te laten. Fenna was de Australian Shepherd van Isabella, maar zoals wel vaker gebeurt bij tieners was de zorg voor het huisdier bij de ouders terechtgekomen.

“Harry, ga je mee wandelen?”

“Nee, ik blijf hier van het uitzicht zitten genieten.”

Harry was niet zo van de physical exercise.

Chantal liep de camping af en ontdekte dat er een heel mooi wandelpad langs het meer liep. Het meer was heel groot, dus helemaal rondlopen was geen optie.

Er stond een man met een zwarte labrador te wachten tot het beestje een plekje had gevonden om zijn behoefte te doen. Verhip, dat was hem; de man van de afwas. Zonder dat ze het zelf merkte, versnelde Chantal haar pas om sneller bij hem in de buurt te zijn.

“Hallo, daar ben ik weer”, zei ze. Hij keek verrast en zei lachend: “De derde keer is trakteren.” “Wat een mooie hond heb jij.”

“Dank je, maar hij begint al wel wat ouder te worden. Die van jou, is dat een Australian Shepherd?”

“Ja, maar hij is nog echt aan het puberen. Ze is eigenlijk van mijn dochter, maar je weet hoe dat gaat.”

“Ik weet er alles van, deze is van mijn zoon.”

En zo ontstond een gesprek over honden terwijl ze langzaam van de camping wegliepen. Het werd een hele wandeling. Ze wisten inmiddels van elkaar dat ze getrouwd waren, kinderen hadden en een goed en gelukkig leven leidden. Toch leek het of er een bovenmatige belangstelling voor elkaar was, een soort verlangen naar vriendschap. Ze voelden dat allebei, maar spraken het niet uit. Immers, ze kenden elkaar nu misschien pas een klein halfuur. Maar je kon al wel zeggen dat ze een klik hadden.

Na een tijdje zei Chantal: "Ik moet eens omdraaien, want ik wil eigenlijk weten wat mijn dochter lief aan het uitspreken is." Ze zei dat op een toon waarbij ze in het midden liet of Jasper nog een stukje alleen door zou lopen of met haar mee terug zou lopen. Ze hoopte stiekem op het laatste en dat gebeurde ook.

Ze moesten nog een heel stuk terug. Terwijl ze zo liepen, probeerde Chantal een analyse te maken van het karakter van Jasper. Hij was een vriendelijke, zachtaardige man en daarin verschilde hij van Harry. Harry was ook vriendelijk en lief, maar zachtaardig kon je hem niet noemen. Hij kon ooit verschrikkelijk lomp uit de bus komen. Dat bedoelde hij niet zo, maar zo was hij nu eenmaal.

Bij de ingang van de camping namen ze afscheid.

"Hoe heet je eigenlijk?" vroeg Jasper.

"Chantal."

"Ik heet Jasper."

"Dag. ... Misschien zien we elkaar nog wel een dezer dagen."

"Oh, vast wel."

Toen Jasper richting de camper liep, moest hij constateren dat hij niet in zijn opzet geslaagd was om Chantal uit zijn hoofd te verbannen. In plaats daarvan moest hij de hele avond aan haar denken. 's Nachts kon hij niet slapen. Telkens zag hij haar mooie lichaam voor zich en hoorde hij haar lieve stem. Tegen de ochtend moest hij met afgrijzen de conclusie trekken. Hij was verliefd. En dat wilde hij helemaal niet. Hij hield van Marijke.

Chantal had lekker geslapen. Ze werd wakker en moest meteen aan Jasper denken. Ze had een man ontmoet die precies datgene had wat Harry miste. Wat zou het leuk zijn om iemand te hebben die al deze eigenschappen combineert. Dat kon natuurlijk niet, maar het was wel leuk om daarover te fantaseren. Even overwoog ze nog om dit aan Harry te vertellen, maar dat zou waarschijnlijk niet goed gevallen zijn.

Ze stond op. Harry en Isabella sliepen nog, dus ze ging maar vast de hond uitlaten. Terwijl ze zo langs alle caravans, campers en tenten liep, zag ze dat er nog niemand wakker was; ze was de eerste. Maar toen ze buiten de hekken van de camping kwam, merkte ze dat dat niet waar was. Daar liep Jasper met zijn hond te wandelen.

“Goedemorgen Jasper jij bent er vroeg bij.”

“Ja, ik kon niet slapen, maar je bent er zelf ook vroeg uit. Kon je ook niet slapen?”

“Jawel, ik was alleen vroeg wakker. Maar waarom kon jij dan niet slapen?”

“Gewoon, er is iets wat me bezighoudt.”

Het was duidelijk dat Jasper daar niet over wilde praten. Geen probleem, dat hoefde ook niet. Ze kenden elkaar immers nauwelijks.

“Loop je een stukje mee? Niet zo lang als gisteren hoor”

En zo liepen ze samen een eindje op en dat werd, net als gisteren, toch weer een behoorlijk stuk. Maar goed, ze hadden nog heel veel verder kunnen lopen en dan waren ze nog niet te laat voor het ontbijt gekomen. Het gesprek ging verder over koetjes en kalfjes.

Toen Chantal later terug naar de caravan liep, begon het haar langzaam ook duidelijk te worden. Die Jasper, dat is een verrekte leuke man. Maar hij was zo ondertussen wel in haar hoofd gekropen. Misschien was hij wel de reden dat ze deze ochtend zo vroeg wakker was.

De dag verliep zoals een rustige dag op een camping verloopt. Teun en Bastiaan gingen naar het zwembad en Isabella trouwens ook. Misschien hebben ze elkaar wel gezien of zelfs samengespeeld, maar dat vertelt dit verhaal niet. Tegen het einde van de middag was het Jaspers beurt om te koken. En dus zou Marijke met Bastiaan de afwas doen. Maar Jasper bood aan dat hij deze avond wel zou afwassen. Op de vraag van Marijke of hij ziek was, antwoordde hij: “Nee, gewoon lief.”

Bij het afwasstraatje stond Chantal al borden voor te spoelen. Er was ruimte genoeg, dus ze konden naast elkaar gaan staan.

“Het lijkt wel of je me stalkt”, zei Chantal vriendelijk.

“Dat zou zomaar kunnen.”

Toen ze klaar waren met afwassen en babbelen, vroeg Chantal: “Zie ik je straks?”

“Ja hoor, rond een uur of zeven.”

“Wie was dat?” vroeg Bastiaan toen ze terug naar de camper liepen.

“Oh, zomaar een mevrouw die ik gisteren tegenkwam.”

Voor de komende dagen ontstond er een soort vast ritueel. Twee keer per dag samen de hond uitlaten en afwassen. Allebei hadden ze behoorlijk vlinters in de buik, maar het was taboe om daarover te praten.

Het werd nog erger toen ze elkaar in het waslokaal tegenkwamen. Ze gingen allebei om precies dezelfde tijd douchen. Alsof ze het afgesproken hadden. En dan hadden ze ook nog een douchecabine naast elkaar. Jasper voelde behoorlijk wat erotische spanning, wetende dat Chantal naast hem stond in haar blootje, alleen van hem gescheiden door een schot dat ongeveer net iets onder kniehoogte begon. Als ze haar voet iets in zijn richting zou zetten, dan zou hij dus een deel van haar blote lichaam kunnen zien. Chantal was er iets nuchterder over, maar vond het toch ook wel spannend om op deze manier naast haar nieuwe vriendje te staan.

's Avonds ging Isabella naar de disco. "Dat is mooi. Dan hebben wij het rijk alleen. Dan kunnen we eens gezellig knuffelen," zei Harry. Maar Chantal had niet zo'n zin in seks. "Ik maak het morgen wel goed met je."

"Ja, dan loopt Isabella hier weer rond", zei Harry, knipogend. Jasper en Marijke hadden die week wel seks. Normaal deden ze het niet zo heel vaak, maar als het bij hen raak was, dan was het heel gepassioneerd. Maar deze keer was Jasper er met zijn hoofd niet bij. Hij dacht alleen maar aan Chantal. Het lukte niet en ook Marijke was niet tot een climax gekomen. Jasper baalde daar verschrikkelijk van. Als dit zo doorging, zou hun relatie schade op gaan lopen. Hij hield nog steeds zielsveel van Marijke en hij zou eigenlijk willen dat die vriendschap met Chantal stopte.

Maar zijn natuur besliste anders en dus ging hij twee keer per dag de hond uitlaten en ook nog afwassen. Het werd tijd dat er iets gebeurde.

Een paar dagen later, tijdens een wandeling, kaartte hij het probleem aan.

"Chantal, ik moet je iets vertellen"

"Is het iets leuks?"

"Dat ligt er maar aan hoe je het bekijkt. Ik vind het eigenlijk minder leuk."

"Het klinkt wel spannend."

"Dat is het ook best wel... Het punt is dat ik sinds ik jou ontmoet heb, ik steeds aan je moet denken. Niet zo af en toe, maar echt de hele tijd. 's Nachts lig ik wakker en denk ik ook aan jou en ik wil eigenlijk de hele tijd bij jou zijn. Chantal, ik

ben bang dat ik verliefd op je geworden ben. En dat wil ik eigenlijk helemaal niet. Marijke is een hele lieve en goede vrouw en ik wil haar absoluut niet ontrouw zijn.”

Chantal stond stil en haar mond viel open. Ze sprak zachtjes. “Ik ben blij dat je erover begint, want eerlijk gezegd zit ik er zelf ook mee. Die verliefdheid is wederzijds. En ook ik wil het niet. Harry is heel goed voor mij en ik zou het Isabella niet aan willen doen dat er iets tussen Harry en mij komt.”

Eenzijds waren Jasper en Chantal opgelucht dat het nu uitgesproken was. Maar tegelijkertijd hing er nu ook een spanning in de lucht. Chantal ging verder:

“Over een paar dagen gaan wij naar huis. Wil je dat we elkaar gaan ontlopen door bijvoorbeeld op andere tijden te gaan wandelen?”

Jasper dacht even na.

“Nee, ik wil graag nog een paar keer met je wandelen. Nu we het van elkaar weten, kunnen we daar rekening mee houden.”

“Dat is goed”, zei Chantal met een stem waarin opluchting en liefde doorklonk. “Als de vakantie voorbij is, zullen we elkaar nooit meer zien en zal het probleem vanzelf weggaan.”

En zo gingen ze nog een paar dagen door. Samen afwassen en samen de hond uitlaten. Er werd niet of nauwelijks over het thema verliefdheid gesproken, maar stiekem werden de wandelingen toch steeds langer. Omdat het einde van de vakantie naderde, wilden ze nog zo lang mogelijk van elkaar

genieten. Maar uiteindelijk kwam toch die laatste vakantie-dag.

Chantal zou op die dag afreizen. Het ochtendwandelingetje die dag was hun laatste ontmoeting. De sfeer was gespannen. Toen ze al even op de terugweg waren, begon Jasper erover. “Chantal, ik ga je straks ontzettend missen. Het is natuurlijk wel beter dat we elkaar niet meer zien, maar toch.”

Ze stonden even stil en keken naar elkaar.

“Ja, het is beter zo.”

Er viel een stilte.

Jasper vroeg: “Mag ik je als afscheid misschien een heel klein kusje geven?”

Chantal glimlachte. “Dat is goed.”

Jasper stapte in haar richting en legde zijn handen op haar zij. Niet te opdringerig, maar heel zachtjes. Hij bracht zijn mond naar haar mond toe en heel voorzichtig kuste hij haar. Maar zodra hun lippen elkaar raakten, ontplofte de boel aan beide kanten. Wat als een klein kusje bedoeld was, sloeg om in een heftige tongzoen. Het was niet te zeggen wie dit in gang had gebracht, want ze deden het samen. Ze kusten elkaar en drukten elkaars lichamen stevig tegen elkaar aan. Maar het duurde maar een paar seconden. Net zoals ze synchroon samen begonnen waren met tongen, zo hielden ze er ook allebei op hetzelfde moment mee op. Ze duwden elkaar van zich af.

“Het spijt me, dat was niet de bedoeling”, zei Jasper

“Ik begrijp het, het was niet goed, maar we deden het

samen.”

“Misschien moeten we hier dan maar uit elkaar gaan. Ik loop wel een stuk die kant op.”

En na een laatste groet en het ga je goed liepen ze ieder een andere kant op. Jasper keek nog een paar keer om en iedere keer was ze verder van hem vandaan. Hij liep te vechten tegen zijn tranen. Chantal vocht niet tegen haar tranen. Ze liet ze de vrije loop.

Een uur of wat later reed Chantal samen met Harry en Isabella de camping af, terug naar huis. Onderweg moest ze nog veel aan Jasper denken. Toen ze thuis kwamen, begon het normale leven weer. De herinneringen aan Jasper waren er nog wel, maar werden al wel wat meer naar de achtergrond verdrongen. Over een paar weken zou ze er al bijna niet meer aan denken. Ze had nog een week vakantie en dan begon ze in haar nieuwe baan. Dan had ze sowieso veel afleiding.

Jasper bleef nog een paar dagen op de camping samen met Marijke en de kids. Ze maakten nog een uitstapje naar Briançon en dat zorgde voor wat afleiding. Toch kon hij Chantal maar moeilijk uit zijn hoofd zetten. Zijn verstand zei dat dit het beste was, maar zijn gevoel was het daar nog helemaal niet mee eens.

Maar ook voor Jasper kwam er een einde aan de vakantie en op een mooie maandagochtend mocht hij weer naar kantoor. Het normale leven zou zijn weg weer gaan vinden. Hij ging zich eerst melden bij Fred, zijn leidinggevende. Na wat informeel babbelen over hoe de vakantie was, begon Fred

over het werk. “Het is me gelukt om iemand te vinden die jou gaat helpen bij die haalbaarheidsstudie over projectontwikkeling.”

“Oh ja”, zei Jasper, “ik wist niet dat je daar zo serieus mee bezig was.”

“Ja, dat moet wel, die studie gaat een half jaar duren en je moet haar ook nog gaan inwerken. Loop even mee, dan zal ik je aan haar voorstellen.”

Ze liepen naar de kantoortuin en daar stond ze.

“Mag ik je voorstellen, dit is Chantal, je nieuwe assistente.”

OH SHIT!

Fred begreep niets van de blikken in de ogen van Jasper en Chantal.